



**CURTEA SUPREMĂ  
DE JUSTIȚIE**

## **Î N C H E I E R E**

**privind inadmisibilitatea recursului**

în cauza civilă

Inspectoratul Național de Probațiune împotriva lui Ruslan Cumpătă

(încasarea prejudiciului material)

împotriva deciziei din 19 februarie 2026 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-217/26  
NR. PIGD 2-22178350-01-2ra-27032026)

|                                                                                                                                                                                                                          |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Recurs vădit neîntemeiat, conform art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel și solicitarea de reapreciere a probelor nu constituie temei de casare. |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

Prima instanță – Judecătoria Drochia, sediul Central (jud. V. Robu)  
Instanța de apel – Curtea de Apel Nord (jud. S. Grosu, A. Țihonschi, M. Sajin)

21 octombrie 2026

*Textul corespunde originalului*

**Examinând în lipsa participanților la proces admisibilitatea recursului  
declarat de Inspectoratul Național de Probațiune,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte*,

Ana Cucerescu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

**ÎN FAPT**

1. La 6 decembrie 2022, Inspectoratul Național de Probațiune a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ruslan Cumpătă, solicitând încasarea prejudiciului material în sumă de 29 890,22 lei.

2. Reclamantul a indicat că, în baza autorizațiilor eliberate de Inspekția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor, în perioada octombrie–noiembrie 2019 a fost efectuată inspectarea financiară tematică a activității economico-financiare a Inspectoratului Național de Probațiune, inclusiv privind corectitudinea calculării salariilor și a altor drepturi bănești pentru perioada ianuarie 2018 – septembrie 2019.

3. În urma inspectării, la 22 noiembrie 2019 a fost întocmit Raportul privind rezultatele inspectării financiare, iar la 27 decembrie 2019 a fost emisă Prescripția nr. 27-04-03/1449 privind lichidarea iregularităților constatate și întreprinderea măsurilor pentru recuperarea cheltuielilor neîntemeiate.

4. Reclamantul a susținut că, potrivit raportului de inspectare, în perioada decembrie 2018 – februarie 2019, lui Ruslan Cumpătă, care deținea funcția de șef al Biroului de Probațiune Drochia și ulterior a exercitat alte atribuții de serviciu, i-au fost calculate și achitate neîntemeiat anumite drepturi salariale.

5. În acest sens, Inspectoratul Național de Probațiune a indicat că, pentru luna decembrie 2018, salariul pârâtului a fost calculat pentru 36 de zile, în loc de 20 de zile, fiind stabilită o diferență de 5 258,65 lei. Totodată, pentru perioada în care Ruslan Cumpătă a fost degrevat de atribuțiile de serviciu și pentru zilele de 27–28 februarie 2019, salariul a fost calculat fără respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 426/2004, fiind constatate plăți salariale neîntemeiate.

6. Reclamantul a mai invocat că, la încetarea raportului de serviciu al pârâtului, prin ordinul nr. 105-p din 28 februarie 2019, compensația pentru concediul nefolosit a fost calculată incorect, deoarece la determinarea salariului mediu au fost luate în considerare două luni calendaristice, în loc de trei. Inspectoratul Național de Probațiune a susținut că aceste nereguli, inclusiv cele privind calcularea indemnizației de concediu și a contribuțiilor aferente plăților

salariale, au determinat efectuarea unor cheltuieli neîntemeiate în sumă totală de 29 890,22 lei.

7. Reclamantul a menționat că a contestat în instanța de contencios administrativ raportul de inspectare financiară și prescripția emisă de Inspekția Financiară. Prin hotărârea din 3 februarie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea în contencios administrativ a fost respinsă. Hotărârea a fost menținută prin decizia din 2 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, iar prin încheierea din 18 mai 2022, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibil recursul Inspectoratului Național de Probațiune.

#### POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

8. Prin hotărârea din 18 iulie 2024, Judecătoria Drochia, sediul Central, a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Inspectoratul Național de Probațiune împotriva lui Ruslan Cumpătă.

#### EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

9. La 24 iulie 2024, Inspectoratul Național de Probațiune a declarat apel împotriva hotărârii din 18 iulie 2024 a Judecătorei Drochia, sediul Central, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

#### POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

10. Prin decizia din 19 februarie 2026, Curtea de Apel Nord a respins apelul declarat de Inspectoratul Național de Probațiune și a menținut hotărârea din 18 iulie 2024 a Judecătorei Drochia, sediul Central.

11. Instanța de apel a reținut că raporturile juridice dintre Inspectoratul Național de Probațiune și Ruslan Cumpătă sunt supuse reglementărilor legislației muncii, inclusiv normelor privind răspunderea materială a salariatului și restituirea drepturilor salariale achitate în plus.

12. În acest sens, Curtea de Apel Nord a făcut referire la art. 148 alin. (5) din Codul muncii, potrivit căruia salariul plătit în plus salariatului de către angajator, inclusiv în cazul aplicării greșite a legislației în vigoare, nu poate fi urmărit, cu excepția cazurilor unei greșeli de calcul.

13. Instanța de apel a constatat că plățile salariale a căror restituire se solicită au rezultat din modul în care persoanele responsabile din cadrul Inspectoratului Național de Probațiune au aplicat actele normative privind salarizarea, stabilirea perioadelor de activitate și calcularea drepturilor bănești.

14. Curtea de Apel Nord a considerat că neregulile constatate în urma inspectării financiare au fost determinate de aplicarea greșită a legislației de către angajator, iar nu de existența unor greșeli de calcul în sensul art. 148 alin. (5) din Codul muncii.

15. Instanța de apel a reținut că noțiunea de greșeală de calcul presupune o eroare tehnică sau aritmetică, fiind necesară deosebirea acesteia de aplicarea ori interpretarea greșită a normelor juridice privind stabilirea drepturilor salariale.

16. Totodată, instanța de apel a menționat că raportul de inspectare financiară și prescripția Inspecției Financiare nu demonstrează existența condițiilor pentru obligarea lui Ruslan Cumpătă la restituirea sumelor pretinse.

17. Curtea de Apel Nord a considerat că plata drepturilor salariale a fost efectuată de angajator, prin persoanele responsabile de calcularea și achitarea salariului, fără a fi stabilită existența unei fapte culpabile imputabile părâtului.

18. În aceste condiții, instanța de apel a concluzionat că prima instanță a respins întemeiat acțiunea, deoarece nu au fost demonstrate condițiile legale pentru recuperarea de la Ruslan Cumpătă a sumelor salariale pretins achitate în plus.

## EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

19. La 16 martie 2026, Inspectoratul Național de Probațiune a declarat recurs împotriva deciziei din 19 februarie 2026 a Curții de Apel Nord, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei contestate și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

20. În motivarea recursului, recurentul a invocat art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că decizia instanței de apel este arbitrară și se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

21. Recurentul a susținut că instanța de apel a interpretat greșit noțiunea de „greșeală de calcul” prevăzută de art. 148 alin. (5) din Codul muncii, limitând aplicarea acesteia la erorile aritmetice. Calcularea drepturilor salariale presupune stabilirea corectă a bazei de calcul, a perioadei de referință și a coeficienților aplicabili, iar utilizarea incorectă a acestor elemente constituie o greșeală de calcul care justifică recuperarea sumelor achitate în plus.

22. Inspectoratul Național de Probațiune a mai invocat că instanța de apel nu a analizat corespunzător efectele juridice ale raportului de inspectare financiară și ale Prescripției nr. 27-04-03/1449 din 27 decembrie 2019, prin care au fost constatate plăți salariale neîntemeiate și s-a solicitat întreprinderea măsurilor pentru recuperarea acestora.

23. Totodată, recurentul a susținut că instanța de apel a calificat greșit raportul juridic litigios, deoarece nu a examinat aplicabilitatea normelor Codului civil privind restituirea prestațiilor nedatorate.

24. Recurentul a considerat că restituirea unei plăți efectuate fără temei legal nu este condiționată de existența culpei beneficiarului, iar instanța de apel trebuia să țină cont de obligația instituțiilor publice de a asigura utilizarea legală a mijloacelor bugetare.

25. În consecință, Inspectoratul Național de Probațiune a susținut că instanța de apel nu a răspuns corespunzător argumentelor sale privind natura greșelilor constatate, efectele controlului financiar și obligația recuperării cheltuielilor bugetare neîntemeiate.

## LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

26. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

27. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.”

28. Articolul 432 alin. (1) lit. e) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

29. Articolul 433 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

30. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

31. Articolul 148 alin. (5) din Codul muncii:

„(5) Salariul plătit în plus salariatului de către angajator (inclusiv în cazul aplicării greșite a legislației în vigoare) nu poate fi urmărit, cu excepția cazurilor unei greșeli de calcul.”

## MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Sub aspectul respectării termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că decizia Curții de Apel Nord din 19 februarie 2026 a fost recepționată de Inspectoratul Național de Probațiune la 10 martie 2026 (f.d. 173). În aceste condiții, recursul declarat la 16 martie 2026 a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432 (încheierile nr. [2ra-301/24](#), § 28, [2ra-278/25](#), § 22, [2ra-813/25](#), § 25).

34. În prezenta cauză, Inspectoratul Național de Probațiune invocă temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel a interpretat greșit art. 148 alin. (5) din Codul muncii și nu a apreciat corespunzător constatările Inspecției Financiare.

35. Examinând argumentele recursului în raport cu decizia contestată, Completul de judecată constată că acestea nu demonstrează caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și nici existența unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

36. Instanța de apel a examinat raporturile juridice dintre părți și a motivat aplicarea art. 148 alin. (5) din Codul muncii, explicând distincția dintre greșelile de calcul și aplicarea greșită a normelor juridice privind stabilirea drepturilor salariale.

37. Completul de judecată reține că această distincție a fost examinată și în practica Curții Supreme de Justiție. Astfel, prin încheierea nr. [2ra-506/25](#), § 36, instanța supremă a examinat recursul referitor la recuperarea unei indemnizații achitate în plus, reținând relevanța deosebirii dintre erorile tehnice sau aritmetice și cele rezultate din interpretarea ori aplicarea normelor juridice privind stabilirea drepturilor bănești.

38. În prezenta cauză, recurentul contestă concluzia instanței de apel privind natura neregulilor constatate în urma inspectării financiare, susținând că stabilirea incorectă a perioadelor și a elementelor de calcul al salariului trebuie calificată drept greșeală de calcul.

39. Completul de judecată reține că simpla utilizare a expresiei „calculat greșit” în raportul Inspecției Financiare nu înseamnă că plățile efectuate au rezultat dintr-o greșeală de calcul în sensul art. 148 alin. (5) din Codul muncii. Este necesar să se țină cont de natura erorii constatate și de împrejurările în care au fost stabilite drepturile salariale.

40. Instanța de apel a examinat argumentele privind calcularea necorespunzătoare a drepturilor salariale și a reținut că plățile pretinse au rezultat din aplicarea greșită a normelor privind salarizarea. Completul de judecată constată că, prin argumentele invocate, recurentul nu demonstrează că această concluzie ar fi arbitrară sau că instanța de apel ar fi apreciat vădit nerezonabil probele administrate în cauză.

41. Referitor la argumentul privind efectele raportului de inspectare financiară și ale prescripției Inspecției Financiare, Completul de judecată reține că instanța de apel a luat în considerare existența acestor acte și constatările privind plățile salariale efectuate de angajator.

42. Totuși, menținerea în vigoare a raportului de inspectare financiară și a prescripției nu înseamnă că a fost stabilită obligația individuală a lui Ruslan Cumpătă de a restitui suma pretinsă, indiferent de condițiile prevăzute de legislația muncii.

43. În acest sens, Completul de judecată face referire la încheierea Curții Supreme de Justiție nr. [2ra-459/24](#), în care a fost examinată o problemă asemănătoare privind recuperarea unor drepturi salariale în baza aceluiași raport de inspectare financiară din 22 noiembrie 2019 și a Prescripției nr. 27-04-03/1449 din 27 decembrie 2019.

44. În acea cauză, Curtea Supremă de Justiție a reținut că existența unor nereguli constatate de Inspecția Financiară nu demonstrează automat întrunirea condițiilor pentru angajarea răspunderii materiale individuale a salariatului. Totodată, a subliniat că recursul nu constituie o cale de reexaminare a probelor în lipsa demonstrării unui temei prevăzut de art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

45. Completul de judecată consideră că aceste constatări sunt relevante și pentru prezenta cauză, deoarece privesc efectele constatărilor Inspecției Financiare asupra dreptului angajatorului de a solicita restituirea sumelor achitate salariaților.

46. Referitor la argumentele recurentului privind restituirea prestației nedatorate, Completul de judecată reține că instanța de apel a stabilit natura raportului juridic litigios și a aplicat normele speciale ale legislației muncii. Or, invocarea normelor generale ale Codului civil nu demonstrează aplicarea greșită a prevederilor art. 148 alin. (5) din Codul muncii, care reglementează condițiile în care poate fi urmărit salariul achitat în plus.

47. Completul de judecată reține că obligația Inspectoratului Național de Probațiune de a întreprinde măsuri pentru recuperarea cheltuielilor neîntemeiate nu înlătură necesitatea demonstrării existenței unui temei legal pentru încasarea

sumelor de la Ruslan Cumpătă. Prin urmare, argumentele recurentului în această privință nu demonstrează caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel.

48. Completul de judecată mai reține că, potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu reexaminează probele administrate de instanțele inferioare, cu excepția cazurilor în care este invocat temeinic caracterul arbitrar al deciziei ori aprecierea vădit nerezonabilă a probelor (încheierea nr. [2ra-813/25](#), § 27–29).

49. În prezenta cauză, recurentul nu a demonstrat că instanța de apel ar fi ignorat o probă decisivă, ar fi denaturat în mod evident conținutul înscrisurilor administrate sau ar fi formulat concluzii care nu pot fi susținute în mod rezonabil de motivarea deciziei contestate.

50. Criticile formulate în recurs exprimă dezacordul Inspectoratului Național de Probațiune cu interpretarea normelor de drept și cu concluziile instanței de apel privind natura plăților salariale a căror restituire se solicită.

51. În practica sa, Curtea Supremă de Justiție a reținut că simplul dezacord al recurentului cu soluția instanței de apel și reiterarea argumentelor examinate anterior nu constituie temei de casare a deciziei contestate (încheierile nr. [2ra-506/25](#) și nr. [2ra-241/25](#)).

52. Completul de judecată constată că argumentele recursului nu demonstrează existența unor încălcări care să justifice intervenția instanței supreme în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

53. În aceste circumstanțe, Completul de judecată consideră că recursul declarat de Inspectoratul Național de Probațiune este vădit neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil.

54. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

#### COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul Național de Probațiune

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Diana Stănilă

Judecători

Ana Cucerescu

Gheorghe Stratulat